

BEAR GRYLLS

MISSION SURVIVAL

KÖPEK BALIĞI SALDIRISI

GENÇ
T
TİMUR

BÖLÜM 1

Beck Granger gözlerini kısarak ışığa baktı. Korktuğu şeyin ne olduğunu biliyordu. Dili, Sahra Çölü kadar kuru ağzında ölü bir deri parçası gibi uzanıyordu. Vücudundaki tüm sıvı, saçlarında ve koltuk altlarında ter olarak toplanmıştı. Şiddetli bir dehşet duygusu onu oturduğu sandalyeye çiviledi.

Işıklar güneşten daha sıcak gibiydi. Işığın ötesinde cevap bekleyen yüzlerce çift gözün üzerinde olduğunu farkındaydı.

“Beck?” Bir ses kafasındaki düşünceleri böldü.

“Beck?”

Yavaşça ilgisini ışıklardan çekti ve karşısındaki kanepede oturan kadına geri döndü.

Mandy Burrows annesiyle aynı yaşıydı. Gülümsemesi samimiydi. Sesi kibar ve cesaret vericiydi. Konuklarını rahatlatarak onlardan basit sorulara cevaplar almaya alıştı. Misafirleri genellikle pop yıldızları, aşçılar, tasarımcılardı. Genç erkek çocukları sıra dışıydı.

Beck zehirli yılanlar öldürmüştü, vahşi kaplanlarla yüzleşmişti, onu öldürmek isteyen insanların gözünün içine

BEAR GRYLLS: MISSION SURVIVAL

bakmıştı. Fakat bunların hiçbiri onu televizyonda canlı yayında olmak için hazırlamamıştı.

Mandy'nin arkasında bir televizyon kamerası hareket etti ve Beck'in yüzüne odaklandı. Objektifin üstündeki kırmızı ışık yandı. Kameranın çekimde olduğu anlamına geliyordu bu. *Mandy'le Günaydın* programını izleyen binlerce seyirci ona bakıyordu. Kadın Beck'in dikkatini kendi üstüne çekti. Mandy soruyu tekrarladı.

“Beck, ilk kez hayatta kalmaya çalıştığın durumla ilgili ne söylemek istersin?”

“Ah...” Bir anlığına düşündü ve el yordamıyla su bardağını aradı. Al amcası televizyon röportajları hakkında onu kısaca bilgilendirmişti. Al zamanında çok defa televizyona çıkmıştı. Bir ipucu: Zamana ihtiyacın varsa, bir yudum su iç. Orada öylece oturarak bir aptal gibi görünmene engel olur. Ayrıca ağzına biraz ıslaklık verir, böylece birkaç kelimeyi bir araya getirebilirsin. “Ben, ah, sanırım ailemleydim...”

Stüdyodan hafif bir kıkırdama sesi duyuldu ve söylediği şeyin kulağa nasıl geldiğini fark etti.

Beck gülümsemek için kendini zorladı. “Hayır, demek istediğim, onların yanında bunları yapmaya ihtiyacım yoktu fakat gittikleri her yere beni de götürürlerdi...”

Artık bundan sonrası kolaydı. Beck sevdiği bir şeyden bahsediyordu. Çevreci anne ve babasıyla vahşi doğada yaşadığı deneyimleri anlatıyordu.

KÖPEK BALIĞI SALDIRISI

“Ailem, seyahatleri sırasında kalmam için beni arkadaşlarına bırakabilirdi. Ancak böyle olmasını istemediler. Onların yanında büyümemi istediler. Bu yüzden beni de yanlarına aldılar. Onlar önemli işlerini yaparlarken,” Beck omuzlarını dikleştirdi, “ben de öğrenmek için fırsat buldum.”

Ailesinin çalıştığı Yeşil Güç kuruluşu onları dünyanın her yerine göndermişti. Kendi gezegenleri ve içindeki insanlar için pek çok çalışma yapmışlardı. Beck onların peşinden sürüklenirken farkına bile varmadan vahşi hayatta yaşamaya dair birçok şey öğrenmişti.

Beck’in ailesi Botsvana’da kaçak avcılarını tuzağa düşürmek için bir plan üzerinde çalışırken, kabilenin yaşlıları Beck’e Kalahari Çölü’nde hayvanların izini nasıl takip edeceğini öğretmişti. Sami halkının bitkisel ilaçlarını araştırmak için Finlandiya’daki Kuzey Kutup Dairesi’nin ötesine geçtikleri zamansa, Beck kar yığınlarının arasında donma sıcaklıklarında hayatta kalmak için nasıl yiyecek ve barınak bulacağını öğrenmişti.

Beck uzun zaman bu tür deneyimler yaşamanın tamamen normal olduğunu düşünmüştü.

Mandy öne doğru eğildi. Yüzündeki keder büyüdü ve sesi biraz düştü. Çok derin ve içten bir şeyler söylemeyi düşündüğü açıktı.

“Beck, ailen trajik bir şekilde öldüğünde çok küçük bir yaştaydın ama maceraların devam etti. Öyle ya da böyle... Şöyle bir göz atacak olursam... Güney Amerika’daki uyuş-

BEAR GRYLLS: MISSION SURVIVAL

turucu baronları, Endonezya'daki yasadışı ormancılar ve Afrika'daki elmas kaçakçılarıyla uğraşıyorsun... On dört yaşındaki biri için oldukça tehlikeli bir hayat sürüyorsun! Ailenin mirasını devam ettirmek için kendini bir şekilde bu işlerin içine bilerek sürüklediğini düşünüyor musun?"

Beck kızardı. Ailesinin ölümünü atlattığını düşünmüştü. Fakat sonra, en son Avustralya'dayken, eski yaralarını tekrar açan şeyler öğrenmişti. Seyircilerin içinde söylemeyeceği şeylerdi bunlar. Onları hatırlatmış olmasından hoşlanmadı.

"Bunu gerçekleştirmeye çalışmıyorum," diye itiraz etti. "Demek istediğim, İngiltere'de normal bir okula gidiyorum. Pek seyahat etmiyorum... şey, sadece yaz tatillerinde..."

Mandy başını sallayarak onayladı.

"Fakat yanlış şeyler karşıma çıkmaya devam ediyor ve bunlar hakkında arkama yaslanıp hiçbir şey yapmamamın ailemin isteyeceği en son şey olduğunun farkındayım!"

Seyircilerin arasından birinin alkışlamasıyla Beck tekrar kızardı. Sonra alkışlayan kişi sayısı iki oldu ve ardından dört... saniyeler içinde bütün stüdyo onu alkışlıyordu.

Mandy tekrar gülümsedi.

"Beck Granger, çok teşekkür ederim."

BÖLÜM 2

“Bravo, Beck. Güzel konuştun!”

Al amca sahnenin arkasında bekliyordu. Beck televizyondayken, Londra manzaralı rahat bir salonda oturuyormuş gibi görünüyordu. Fakat bu sadece bir dekindi. Arkasında kontrplak duvarlar, kablolar ve bilgisayar monitörleri vardı. İnsanlar bir yerden bir yere sessizce koşuşturuyordu.

Al -Profesör Sör Alan Granger- Beck’in ebeveynleri öldüğünden beri onun vasisiydi. Son zamanlarda Beck’in menajeri rolünü de üstlenmişti. Gönülsüz yeğeninini yeni ortaya çıkan medya kariyerini yönetiyordu.

Her şey Beck Avustralya’dan döndükten hemen sonra ve çok ani gelişmişti. Oradayken, Avustralya taşrasının büyük bir bölümünü ele geçirmek ve kirletmek isteyen yozlaşmış bir örgütün ağına düşmüştü. Doğal hayatı ve vahşi yaşamı yok ettiklerini hiç düşünmüyorlardı. Ayrıca orada yaşayan Aborjin halklarının doğuştan elde ettiği haklarını ve onlara kalan mirası ayaklar altına alıyorlardı. Bu süreçte Beck, tarih öncesi kaya sanatı eserleriyle dolu bir mağara olan paha biçilmez arkeolojik bir buluntu ortaya çıkarmıştı ve ünü tüm dünyaya yayılmıştı.

BEAR GRYLLS: MISSION SURVIVAL

Bu olaydan sonra Beck arka planda sessizce kaybolmayı bekliyordu. Fakat bir muhabir ismini fark etmiş ve Beck'in daha önce de aynı şirketle adının anılması arasında bağlantı kurmuştu. Lumos şirketi, Anak halkının Alaska'daki topraklarında petrol aramak için yaptığı plandan Beck ve arkadaşı Tikaani'nin birkaç yıl önce medyada yaptığı kampanyanın ardından vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Muhabir noktaları birleştirmiş ve Beck bu durumdan ilk kez hikâye bir internet sayfasında "HAYATTA KALAN ÇOCUK, BATAN ŞİRKET" başlığıyla yayınlandığında haberdar olmuştu. Hikâyeyi yazış şekillerinden, sanki Beck şeytani planları tek tek engellemek için özenle dünyayı dolaşmış gibi anlaşılıyordu. Oysa ki durum hiç de öyle değildi. Fakat insanlar gerçeklerle ilgilenmiyordu. O andan itibaren telefonu hiç susmamıştı.

Lumos iyi finanse edilmiş bir halkla ilişkiler departmanına ve güçlü avukatlara sahipti. İşi iyice ilerletip Beck'le ilgisi olan her bağlantıyı tek tek oyun dışı bırakmaya çalıştı. Fakat bu sadece herkesin daha fazla ilgisini çekmeye yaradı. Beck röportaj yapmak ister miydi? Peki, dergi için bir fotoğraf çektirebilir miydi? Belki de bir kitap yazardı?

Böylece Al hızlı bir şekilde olaya dahil oldu. Yeşil Güç ve kendi televizyon projelerinden edindiği tecrübeyi medya işlerini halletmek için kullandı. Al, Beck'in ilk savunma hattıydı. Hiç kimsenin yeğenini kullanmadığından, ona kazık atmadığından ya da onu yapmak istemediği bir şeye zorlamadığından emin oluyordu. Ödemelerin, tam da iste-

KÖPEK BALIĞI SALDIRISI

diği gibi Beck'in üniversite eğitimi için bir birikim hesabına yatmasını sağlıyordu.

Al, bu röportajın yapılmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. "Halka gerçekte nasıl biri olduğunu gösterebiliriz. Yani normal bir çocuk olduğunu!" demişti. Beck bunun işe yarayıp yaramadığından emin değildi ama normal çocukların bu türden şeyler yapmadıklarından gayet emindi.

"Ailenin mirasını yaşatmak için mi kendini bu işlere sürüklüyorsun?" Al saçlarını fırçalarken Beck, Mandy'nin aşırı ciddi ses tonunu taklit ederek amcasının elinden kurtuldu.

"Harika bir cevap verdin. Röportajın kontrolünü eline aldın ve üstesinden gelmenin yolunu buldun."

"Pek emin değilim, amca."

Kıyafet odasına ulaştıklarında Beck kapıyı iterek açtı. Tuhaf bir adam ayağa kalkıp tokalaşmak için elini tuttuğunda Beck öylece kalakaldı.

"Selam, sen Beck olmalısın! Karayipler'de bir tatile ne dersin?"

BÖLÜM 3

Beck gözlerini kırıştırdı.

“Nasıl? Ne zaman? Ne yapar mıyım?”

“Bırak da biraz soluklansın Steven,” diye araya girdi Al. Bu aniden ortaya çıkan adamı görmesi onu hiç şaşırtmamış gibiydi. Beck’i nazikçe odanın ortasına doğru itti.

Adam, Al’ın yaşlarındaydı. Saçları siyah ve gürdü. Rahat bir giyim tarzı vardı ama aynı zamanda üzerindeki deri ceket çok şık görünüyordu. Eskiden olsa Beck’in seveceği tarzda geniş ve ışıltılı bir gülümsemeye sahipti. Beck için yeni bir deneyim olan televizyon şöhretleri kervanına katıldıktan sonra buna benzer bir sürü geniş ve ışıltılı gülümseme görmeye başlamış ve onlara güvenmemesi gerektiğini öğrenmişti.

“Pardon, özür dilerim!” Adam akıllıca geri adım attı. Fakat hâlâ yüzündeki büyük gülümseme kaybolmamıştı. Avuç içleri dışarı bakacak şekilde ve sanki teslim oluyormuş gibi iki elini yukarı kaldırdı. “Kafanı karıştırmak niyetinde değildim.” Gözlerinin içi muzip bir şekilde parlamasına rağmen yüzündeki gülümseme yana doğru eğilmişti.

KÖPEK BALIĞI SALDIRISI

Al arkasından kapıyı kapattı. “Beck, bu Steven Holbrook. Eski bir dost.”

Bu, Beck’i rahatlatmak için yeterliydi. Daha önce onun adını hiç duymamıştı ama Al’ın en ufak bir şüphesi dahi olsaydı, ona eski bir dost diye hitap etmezdi. Beck adamın elini sıktı ve “Merhaba,” dedi.

“Gelebilmene sevindim Steven,” diyerek konuşmaya devam etti Al. “Paula’ya olanları duyunca çok üzıldüm.”

“Evet.” Bir anlığına Steven’in gülümsemesine bir gölge düştü. Paula her kimse ve ona her ne olduysa, Beck adamın dışı vurduğundan daha fazla acı çektiğini görebiliyordu. Sonra o gülümseme geri döndü ve doğrudan Beck’e yöneldi. “Beck, sana bunu söylemek zorundayım. Seninle tanışmaya geldiğimi söylediğimde kızım kıskançlıktan neredeyse çıldırıyordu. Onu da getirmem için bana yalvardı. Kendisi henüz altı yaşında ve okulda kalmasının onun için daha önemli olduğunu söyledim, haksız mıyım?”

Gülümsemesi bulaşıcıydı, Beck kendi yüzüne de benzer bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. Buna karşı koymak için çabaladı. Önce tüm bunların neyle ilgili olduğunu öğrenmek istiyordu.

Al ve Steven biraz tuhaf bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı. Söylemesi zor bir şeyi konuşmak için hazırlanıyor gibiydiler. Steven’in buralara amcasını görmek için uğramadığı açıkça belli oluyordu. Fakat bunun Karayipler’le ne ilgisi vardı?

BEAR GRYLLS: MISSION SURVIVAL

“Kısacası Beck, amcan bana kendini biraz baskı altında hissettiğinden bahsetti. Bütün bu şöhret ve diğer şeyler... Ya bütün bunlardan biraz uzaklaşmak için bir imkânın olsaydı?”

Beck daha fazla şey öğrenene kadar hiçbir soruyu cevaplamayacaktı. Al’a doğru sorgulayan bir bakış attı.

“Steven büyük bir tatil gemisinin temsilcisi. Gemiler için eğlence sektöründeki animatörleri işe alıyor. Müzik, tiyatro...”

“Konferanslar...” Steven bunu yüzünde bir sırıtışla söylemişti.

“... ve konferanslar.” Al da gülümseyerek karşılık verdi. “Yıllar önce Karayipler’in çevresinde daireler çizerken zengin Amerikalılara Yeşil Güç’ün çalışmaları hakkında konuşma yapmam için beni işe almıştı.”

“Ayrıca aynı bölgede özel turlar düzenleyen yeni ve küçük bir ekiple çalışmaya başladım. Bu yüzden müşterilerimize taze ve farklı bir şeyler sunmak için bir şeyler arıyorum.”

“Ben farklı değilim,” dedi Al. O kadar garip bir şekilde söylemişti ki Beck gülmek zorunda kaldı.

“Hey, sen oldukça farklı birisin!”

“Öyle mi? Teşekkürler.”

“Bu işi yapmak ister misin, Beck?” diye sordu Steven. “Yılbaşı tatili yaklaşıyor. Bunu tatilde yapabiliriz, böylelikle okulunu da kaçırmamış olsun. Ayrıca gazetelere verdiğin röportajlardan daha fazlasını kazanacaksın. Beş gün gidiş,

KÖPEK BALIĞI SALDIRISI

beş gün de dönüş ve yılbaşını amcanla geçirmek için tam zamanında eve dönmüş olacaksın.”

Beck sessizce dinledi.

“Bu sırada kendin, deneyimlerin ve vahşi doğada hayatta kalma ipuçları hakkında birkaç konuşma yapabilirsen çok sevinirim... ve bir de Yeşil Güç hakkında... eğer tabii istersen. Çevreyle ilgili konular olacak, gerçekten önemseydiğin şeylerle ilgili konuşacağız. Bu gezinin eğlence müdürü olduğum için sana ihtiyacın olan her şeyi vermek için orada olacağım. Ne diyorsun?”

Beck düşündü. “Peki, medyanın ilgisinden nasıl uzaklaşmış oluyorum?”

Steven tekrar bulaşıcı sırtışını takındı. “Seni peşinden bir yolcu gemisine kadar takip edecek kararlılıkta bir magazincinin olduğunu sanmıyorum.”

“Hmm.” Beck tek kaşını kaldırarak Al’a baktı. “Sen de bu planın içinde misin?”

“Ben mi? Hayır. Hazır sen de ayağımın altında dolaşmıyorken, bu fırsatı bazı ciddi çalışmalarımın üstüne yoğunlaşmak için kullanacağım.

Beck biraz daha düşündü. Yılbaşı zamanı sıcak bir iklimde tatil yapmak fikrini sevse de bu programın geri kalanından pek emin değildi. Doğada vakit geçirmeyiseviyordu ama bir yolcu gemisinde kendinizi doğayla iç içeymiş gibi hissedemezsiniz. Arıtılmış sular... Mazot yakan motorlar... Gelecek hafta yiyeceği her yemek daha şimdiden geminin

BEAR GRYLLS: MISSION SURVIVAL

dondurucusunda onu bekliyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunların hepsi kulağa biraz can sıkıcı ve bir o kadar da güvenli geliyordu.

Steven onun aklını okumuş olmalıydı.

“Tabii ki tüm zamanını gemide geçirmeyeceksin. Florida’dan başlayarak rotamızın üzerindeki adalarda molarlar vereceğiz. Everglades’e daha önce hiç gittin mi, Beck? Görülmeye değer bir manzarası var.”

Beck, Steven’in daha önceden Al’dan teyit alıp, cevabı bilip bilmediğini merak etti. Hayır, Beck daha önce Everglades’e hiç gitmemişti. Florida’nın güney ucundaki şehir, sayısız egzotik türe ev sahipliği yapan iki bin kilometrekarelik bataklık ve sulak alanlardan oluşuyordu. Sulak alanların, yirminci yüzyılın onları kurutmaya yönelik çabalarının ardından doğal hallerine geri döndüklerini duymuştu. Yeşil Güç, bölgeyi kurutan tehlikelerle ilgili farkındalığı arttırmak için çok çalışmıştı.

Beck bu teklifin önceden planlandığından tamamen emindi ve Steven’in da bunu bildiğini bildiğinden şüpheleniyordu. Ancak... Everglades!

Bu yüzden Steven’in ki kadar geniş ve kendine güvenen bir sınıtıyla karşılık verdi.

“Kulağa güzel geliyor. Ben varım!”